

Těsně před svítáním

I.

Neprojdu trávou, jež přerostla milence.
Nasadila klásky jak bajonety
a míří a já padám, chci její hru hrát.

Chvíli potrvá, než zhrouť se mé roky.
Než se stanu prázdným, plnoletý.

Další projdou. Projde pán těžkých bot.
Statkář obdělávající hektary hnusu,
k němuž na grunt, jestli žena se přivdá,
pak asi Křivda, ta děvka, kdo jiný.

II.

Do plného vyvanutí chybí mi kousek.
Však tušení, že do srpku měsíce švihl brousek
a větří, jen proto, že válka, v níž dosluhuji,
je stále válkou, opravdickou řeží,

raději ani krok.

Bývají dvě možnosti zoufalého hráče,
opřeného obouruč o zeď kasina:
Buď vykýchá ataku nočních můr,
nebo se do minuty zastřelí.

A je tolik rosy ze štkavého pláče,
že prosím slunce, aby už vyšlo.